

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 506

гр. С.З., 09.04.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – С.З., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на девети април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Даниела К. Телбизова-Янчева

Членове: Николай Ил. Уруков
Атанас Д. Атанасов

като разгледа докладваното от Даниела К. Телбизова-Янчева Въззивно частно гражданско дело № 20265500500206 по описа за 2026 година

Производството е по реда на чл.413, ал.2 от Граждански процесуален кодекс /ГПК/.

Образувано е по частна жалба на „А.С.В.“ ЕАД, ЕИК № 203670940, със седалище и адрес на управление гр.С., район *****, представлявано от Изпълнителния директор Зорница Банкина, действаща чрез юрк. Н.А. против разпореждане № 496/25.01.2026г. по ч.гр.д.№ 111/2026 г. по описа на Районен съд – С.З., с което е отхвърлено искането на заявителя за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното разпореждане е неправилно, като излага оплаквания, че указанията да представи договора за цесия, по силата на който твърди да е носител на претендираните вземания и уведомлението до длъжника за цесията не следва да бъдат изпълнявани, т.к. разпоредбата на чл.410, ал.3 от ГПК не предвижда подобно задължение за заявителя.

Претендира за отмяната на обжалваното разпореждане и постановяването на съдебен акт, с който се разпорежи издаването на заповед за изпълнение.

След преценка на становищата на страните и като взе предвид доказателствата по делото, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Ч.гр.д.№ 111/2026г. по описа на Районен съд – С.З. е образувано по заявление на „А.С.В.“ ЕАД за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК срещу Д. М. А. от *****.

Заявителят е посочил, че вземането му произтича от договор за потребителски кредит, сключен между „А.Ф.“ АД и Д. М. А., и последващ договор за цесия между „А.Ф.“ АД и „А.С.В.“ ЕАД, по силата на който

последното е придобило вземанията, произтичащи от договора за кредит.

Със заявлението е представен препис от договора за кредит, сключен между „А.Ф.“ АД и Д. М. А., и общите условия към него.

С разпореждане от 13.01.2026г. заповедният съд е оставил заявлението без движение, като е указал на заявителя да представи: да посочи подробно и факти, от които да стане ясно: 1. обявяван ли е револвиращият кредит за предсрочно изискуем и от кое лице (цедента или заявителя), и уведомен ли е длъжникът за това волеизявление, и на коя точно дата; 2. получил ли е длъжникът и на коя точно дата уведомителното писмо от 30.07.2025 г. за цесията, защото не било посочено, а само от получаването му прехвърлянето на вземането има действие за него и третите лица; и 3. да представи и уведомление до длъжника за обявяване на предсрочната изискуемост на кредита, и доказателства за получаването му от него, защото не са представени със заявлението

С молба от 14.01.2026г. заявителя излага доводи по съществуването на дадените указания за представяне на договора за цесия, приложенията към него и уведомлението за цесията и по какви причини тези указания не следва да се изпълняват.

С обжалваното разпореждане първоинстанционният съд е приел, че заявителят не е отстранил в цялост нередовностите на заявлението си, поради което същото следва да бъде отхвърлено на основание чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК.

При така установените факти съдът направи следните правни изводи:

Частната жалба е редовна, т.к. отговаря на изискванията на чл.275, ал.2 от ГПК и разпоредбите на закона към които той препраща, и е допустима, т.к. е подадена от процесуално легитимирано лице, в предвидения по закон срок за обжалване срещу подлежащ на институционален контрол съдебен акт.

Разгледана по същество същата се явява неоснователна по следните съображения:

Заповед за изпълнение не се издава, ако искането не отговаря на изискванията на чл.410 от ГПК и заявителят не отстрани допуснатите нередовности в тридневен срок от съобщението; ако искането е в противоречие със закона или с добрите; искането се основава на неравнопоставена клауза в договор, сключен с потребител или е налице обоснована вероятност за това; длъжникът няма постоянен адрес или седалище, респ. обичайно местопребиваване или място на дейност на територията на Република България.

Чл. 410, ал.3 от ГПК предвижда, че когато вземането произтича от договор, сключен с потребител, към заявлението се прилагат договорът, ако е в писмена форма, заедно с всички негови приложения и изменения, както и приложимите общи условия, ако има такива.

С договорът за цесия се внася изменение в първоначалния договор, сключен с потребител, а именно промяна на кредитора.

Съгласно императивната разпоредба на чл.99, ал.4 от ЗЗД, прехвърлянето на вземането има действие спрямо длъжника от деня, в който то му е съобщено от предишния кредитор. /Тълкувателно решение № 142-7 от 11.XI.1954 г., ОСГК, представляващо задължителна съдебна практика/.

Тази норма е предвидена, за да гарантира, че длъжника няма да изпълни на привиден кредитор, а изпълнението му ще погаси съществуващото му задължение.

Предвид, че в заповедното производство целта на кредитора е да се снабди с изпълнителен титул, то следва, че част от правомощията на заповедния съд за съблюдаване защитата правата на потребителите се отнасят до проверка дали произтичащото от договора за потребителски кредит вземане е преминало надлежно в патримониума на заявителя и дали е породило действие спрямо длъжника.

Това свое правомощие съдът може да изпълни като се приеме, че по реда на чл.410, ал.3 от ГПК наред с договора за кредит, бъдат представени и доказателства за изменението на страните по този договор, а именно договорът за цесия и съобщението на цесията до длъжника.

В противен случай са напълно възможни хипотезите, при които длъжникът ще бъде затруднен да упражни ефективно правата си, произтичащи от качеството му на потребител, напр. като възрази срещу издадена срещу него заповед за изпълнение само защото счита, че дължи на друг кредитор; не възрази в срока по чл.414а от ГПК, макар да е изпълнил в срока за доброволно изпълнение, но на стария кредитор; не възрази по издадена заповед за изпълнение, защото не знае, че същата се отнася до правоотношение с различен от посоченият в заповедта кредитор.

В случая заповедният съд е указал на заявителя да представи доказателства относно съществуващи облигационни отношения между цедента и цесионера, и уведомяването на длъжника за настъпилата промяна в правоотношението на страната на кредитора, тези указания са били правилни, т.к. попадат в хипотезата на чл.410, ал.3 от ГПК - касае се до изменение на договора, сключен с потребител.

Указанията не са били изпълнени, поради което и на основание чл.411, ал.2 т.1 от ГПК заявлението законосъобразно е било отхвърлено.

Предвид гореизложеното Окръжен съд - С.З. намира обжалваното разпореждане за правилно, поради което следва да бъде потвърдено.

По изложените мотиви и на основание чл.278, ал.4 от ГПК вр. чл.271, ал.1 пр.1-во от ГПК Окръжен съд - С.З.

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА разпореждане № 496/25.01.2026 г. по ч.гр.д.№ 111/2026 г. по описа на Районен съд – С.З..

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____